

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2015. Ε' ΛΟΥΚΑ

Κοσμά και Δαμιανού των αναρτύρων και της μητρός αυτών Θεοδότης,
Δαυίδ οσίου του εν Ευβοία, Ιακώβου ιερομάρτυρος του εν Αιτωλία και των
μαθητών αυτού, νεομάρτυρος Ελένης της Σινωπιτίδος.

Έτος 8^{ον} Τεύχος 361

ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Δύο πρόσωπα μας παρουσιάζει η περικοπή αυτή· ένα πλούσιο και υγιές και ανέμελο κι ένα φτωχό και άρρωστο και βασανισμένο. Ας μελετήσουμε τα πρόσωπα αυτά, ας δούμε τους χαρακτήρες τους αλλά και την κατάσταση που βρέθηκαν στην αιώνια ζωή.

Το πρώτο πρόσωπο είναι ένας πλούσιος. «Άνθρωπος δε τις ην πλούσιος». Έχει πλούτο, αλλά δεν έχει όνομα, δεν έχει προσωπικότητα. Είναι μια σκέτη «σάρκα», χωρίς κανένα ψυχικό και πνευματικό υπόβαθρο. Ζει τη ζωή βιολογικά σε επίπεδο κτήνους. Αυτό συμβαίνει μ' όλους τους πλουσίους στα ευαγγέλια. Μόνο άτομα που μετάνοιωσαν όπως ο Ματθαίος και ο Ζακχαίος, ή άτομα που κάνανε καλή χρήση του πλούτου όπως ο Αβραάμ ή ο Ιωσήφ ο Αριμαθαίας έχουν όνομα.

«Ενεδιδύσκετο πορφύραν και βύσσον». Πορφύρα=κόκκινο χρώμα, ζωικό, από το θαλάσσιο κογχύλι πορφύρα· από το κογχύλι ονομάστηκε το χρώμα κι από το χρώμα το ύφασμα. Επειδή για να το βάψουν έπρεπε να αλιεύσουν πρώτα κογχύλια και να πάρουν το χρώμα, το ύφασμα στοίχιζε και ήταν ακριβό.

Βύσσος=είδος βαμβακερού υφάσματος πολυτελούς, που φορούσαν οι βασιλείς και οι μεγιστάνες χρώματος βαθέως πορφυρού. Εξ ου από το ύφασμα προήλθε και το βύσσινο χρώμα.

Συνεπώς ζούσε με πολυτέλεια και εκκεντρικότητα.

«Ευφραινόμενος κάθε ημέραν λαμπρώς». Κάθε μέρα είχε γλέντι και διακέδαση. Κανένα πρόβλημα δεν υπήρχε· όλα καλά και ρόδινα.

Ήταν σκληρός και ανάλητος. Έβλεπε το Λάζαρο να υποφέρει· να μη έχει να φάει, να είναι μόνος και έρημος. Θηρίο να ήτανε και πάλι θα λυπότανε. Κι όμως δεν ενδιαφέρθηκε καθόλου. Άρα, αφού στον Λάζαρο φερότανε έτσι, δεν ελεούσε κανένα ούτε και ενδιαφερότανε για κανένα άλλο εκτός από το τομάρι του. Ήταν πιο σκληρός από τον δικαστή, που ελέησε τη χήρα, αν και Θεός δεν φοβόταν και ανθρώπους δεν ντρεπόταν (Λκ 18,1-8). Και η χήρα ενοχλούσε συνεχώς τον δικαστή να τιμωρήσει τους εχθρούς της, ενώ ο Λάζαρος απλώς προσπαθούσε να διώξει την πείνα τρώγοντας τα ψίχουλα που

πέφτανε από το τραπέζι του πλουσίου και σερνόμενος λόγω αδυναμίας και ασθένειας. Αν δεν έχεις και δεν δίδεις, ή αν δυστυχείς και δεν δίδεις, κατανοητό μέχρι ενός σημείου. Το να έχεις όμως και να μη έχεις κανένα πρόβλημα και συνεχώς να γλεντάς και να ζεις με εκκεντρικότητα και παρ' όλα αυτά να μη βοηθείς ακατανόητο και απάνθρωπο.

Το άλλο πρόσωπο είναι ένας πτωχός. «Πτωχός δε τις ονόματι Λάζαρος». Ο Λάζαρος ήταν αφάνταστα πτωχός. Δεν είχε ούτε ψίχουλα ούτε σπίτι· έστω μια παράγκα. Κι όμως ενώ είναι πτωχός και πεταμένος στο δρόμο έχει όνομα, έχει προσωπικότητα. Πτωχός ήταν και η κατ' εξοχήν προσωπικότητα, ο Χριστός. Γεννήθηκε, έζησε, πέθανε πτωχός. Και το έκανε αυτό θεληματικά ενώ ήταν στην πραγματικότητα πλούσιος. Ο Χριστός «δι' ημάς επτώχευσε, πλούσιος ων, ίνα υμείς τη εκείνου πτωχεία πλουτίσητε». Αυτή η θεληματική πτωχεία του Χριστού, η κένωση όπως ονομάζεται διαφορετικά, είναι η μεγάλη δόξα του και η μεγάλη προσφορά του στον άνθρωπο. Αν είμαστε πραγματικοί χριστιανοί, δεν πρέπει να φοβόμαστε την πτώχεια και αν είμαστε πλούσιοι θα πρέπει και εμείς με την ελεημοσύνη να αδειάζουμε το είναι μας από τα υλικά πλούτη για να βοηθούμε τους συνανθρώπους μας κι έτσι να πλουτίζουμε πνευματικά.

«Εβέβλητο προς τον πυλώνα προς τον πυλώνα αυτού ηλκώμενος... και οι κύνες ερχόμενοι απέλειχον τα έλκη αυτού». Ήταν ολομόναχος και χωρίς γνωστούς και φίλους. Κι ενώ ήταν ολομόναχος και πάμπτωχος ήταν συγχρόνως και πολύ άρρωστος και αδύνατος. Ήταν ανήμπορος να βαδίσει και γεμάτος πληγές. Γι' αυτό σερνόταν για να μετακινηθεί και τα σκυλιά ερχότανε και γλύφανε το αίμα από τις πληγές του. Εκτελούσαν χρέη νοσοκόμου, αφού κανένας δεν ερχότανε να τον βοηθήσει, και φαινόταν πιο φιλάνθρωπα από τον πλούσιο και από την κοινωνία της εποχής, αφού όχι μόνο δεν τον κατασπάραζαν για να χορτάσουν την πείνα τους αλλά και τον συμπαραστεκόταν με τα γλυψίματά τους.

Ο Λάζαρος ήταν πολύ ενάρετος. Είχε τεράστια υπομονή. Ενώ ήταν ολομόναχος και πάμπτωχος και άρρωστος και αδύνατος συγχρόνως, κι ενώ έβλεπε τον πλούσιο να έχει άφθονα τα υλικά αγαθά, να ντύνεται εκκεντρικά και κάθε ημέρα να γλεντά και να ευφραίνεται με τους φίλους του και τους συγγενείς του, δεν απελπίστηκε, δε βλαστήμησε το Θεό και τους ανθρώπους, ούτε τον ίδιο τον πλούσιο. Ούτε τον καταράστηκε. Δεν είπε· «πού είναι η πρόνοια του Θεού και η δικαιοσύνη του» ούτε «δεν υπάρχει Θεός κι αν υπάρχει είναι κακούργος». Δεν είπε· «άτιμη και καταραμένη κοινωνία με πέταξες στην άκρη του δρόμου αβοήθητο και πεινασμένο και άρρωστο». Δεν είπε· «εγώ ενάρετος και δίκαιος και κακοπαθώ ποικιλοτρόπως· ενώ άλλος παλιάνθρωπος και απάνθρωπος είναι υγιής, δεν έχει κανένα πρόβλημα και γλεντά καθημερινά». Κι όλα αυτά σε μια εποχή που δεν ήταν καθαρό το δόγμα της αναστάσεως και της μετά θάνατον ζωής. Δεν είχε γνωρίσει άλλον «Λάζαρο» ούτε είχε ακούσει την διδασκαλία που ακούμε εμείς τώρα. Σίγουρα ο Λάζαρος θα άκουσε και τους «ευσεβείς» της εποχής του να λένε, αντί να πάνε να τον βοηθήσουν, «τι αμαρτίες έκανε και τον τυραννά έτσι ο Θεός»; Κι όμως ούτε απελπίστηκε ούτε νευρίασε και αγανάκτησε εναντίον τους.

«Εγένετο δε αποθανεῖν τον πτωχόν και απενεχθήναι αυτόν υπό των αγγέλων εις τον κόλπον του Αβραάμ». Κάποτε πέθανε ο πτωχός και άρρωστος και ανήμπορος και ολομόναχος Λάζαρος. Και τον οδήγησαν άγγελοι στον παράδεισο, στην αγκαλιά του Αβραάμ. Σ' αυτή τη ζωή τον κάνανε παρέα τα σκυλιά και ήταν πεταμένος στον δρόμο. Τώρα τον κάνουνε παρέα αλλά και τιμητική συνοδεία οι άγγελοι. Τον οδηγούν κοντά στον αγαπημένο του Θεού και μέγα πατριάρχη και γενάρχη των Εβραίων και προφήτη που μέσω αυτού ήλθε η ευλογία σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ο πεταμένος βρίσκεται στο κέντρο του παραδείσου.

«Απέθανεν και ο πλούσιος και ετάφη». Μπορεί στην κηδεία του να πήγανε επισκοποι και ιερείς, να ψάλλανε χοροί ψαλτών και να παραβρέθηκαν όλοι οι επίσημοι και οι ευγενείς. Μπορεί να τον συνόδευσαν μουσικές και μπάντες. Να δόθηκαν μεγάλες δεξιώσεις και να γράφτηκαν άρθρα γι' αυτόν από πληρωμένους δημοσιογράφους. Πάντως η Γραφή μιλά σύντομα και ψυχρά. Και οι πατέρες ιστορούν ότι την ψυχή του την συνόδευσαν οι πονηροί και απαίσιοι δαίμονες στον Άδη, για να βασανίζεται αιώνια, όπως λέγει η Γραφή παρακάτω.

«Υπάρχων εν βασάνοις». Τα πράγματα εδώ αλλάζουν. Ο πλούσιος είναι τόσο πτωχός, που δεν έχει μια σταγόνα νερού. Ο παραπεταμένος και τιποτένιος Λάζαρος που δεν τον έδιδε σημασία, τώρα τον ικετεύει. Βλέπει τη δόξα του και την ευτυχία και την άρρητη ηδονή και απόλαυση που απολαμβάνει, όπως ο Λάζαρος έβλεπε την δική του στη γη. Βλέπει τον πλούσιο, πλην φιλόξενο και ελεήμονα Αβραάμ, να είναι στον παράδεισο και τον εαυτό του να είναι στην κόλαση. Ο ίδιος βρίσκεται μέσα σε φλόγα και υποφέρει και εκλιπαρεί για βοήθεια.

«Απέλαβες συ τα αγαθά σου εν τη ζωή σου, και ο Λάζαρος ομοίως τα κακά». Και ο μεγαλύτερος κακούργος έκανε κάτι καλό στη ζωή αλλά και ο μεγαλύτερος άγιος έκανε κάτι κακό. Έτσι ο μεν αμαρτωλός φθάνει στην αιώνια ζωή χωρίς αρετή και χωρίς να του χρωστά κάτι ο Θεός, ο δε δίκαιος φθάνει χωρίς αμαρτίες και έχοντας μόνο στεφάνια.

«Ίνα πέμψης αυτόν εις τον οίκον του πατρός μου». Εδώ φαίνεται ότι ο άνθρωπος, άπαξ και δεν μετανόησε και δεν βελτιώθηκε εδώ, δεν μπορεί ν' αλλάξει προς το καλύτερο στην αιώνια ζωή. Ο πλούσιος παραμένει ατομικιστής ενδιαφερόμενος μόνο για την οικογένειά του. Αντί να πει στείλε τον Λάζαρο στον κόσμο γενικά αυτός νοιάζεται μόνο για τα πέντε αδέρφια του.

«Έχουσι Μωϋσέα και τους προφήτας· ακουσάτωσαν αυτών». Στην αγία Γραφή μιλά ο Κύριος ο ίδιος. Αν δεν ακούσουν τον ζώντα εις τους αιώνες Κύριο, θ' ακούσουν τους νεκρούς υπηρέτες του, έστω κι αν αναστηθούν θαυματουργικά; Η αγία Γραφή είναι ανώτερη από τα θαύματα. Όσοι δεν τη δίνουν σημασία ούτε και στα θαύματα θα πιστέψουν. Οι Ιουδαίοι είδαν τον Χριστό ν' ανασταίνει τον Λάζαρο και ο Λάζαρος να επιστρέφει από τον άλλο κόσμο κι όμως όχι μόνο δεν τον πίστεψαν αλλά και τον σταύρωσαν. Γι' αυτό ο πτωχός λεγότανε Λάζαρος, ώστε όταν γίνει η ανάσταση του Λαζάρου, να θυμηθούν την περικοπή, που είπε ο Κύριος, και να πιστέψουν.

Αγία Ελένη η Παρθενομάρτυς από τη Σινώπη

Η Αγία Ελένη μαρτύρησε τον 18ο αιώνα μ.Χ. Καταγόταν από την ωραία πόλη του Πόντου Σινώπη και ήταν κόρη της ευσεβούς οικογενείας Μπεκιάρη. Ήταν 15 ετών ωραιότατη στο σώμα, η δε αγνότητα της έδινε ιδιαίτερη χάρη στο πρόσωπο της. Διακρινόταν για την υπακοή στους γονείς της και τον θερμό έρωτα της ψυχής της προς τον νυμφίο Χριστό. Στην ανατροφή της επέδρασε ιδιαίτερα ο θείος της, αδελφός του πατέρα της, ο οποίος δίδασκε τότε σε Ελληνικό κρυφό Σχολείο της Σινώπης.

Μια μέρα λοιπόν, η μητέρα της την έστειλε ν' αγοράσει νήματα για το κέντημα, από το κατάστημα του Κρύωνα. Στο δρόμο υπήρχε το σπίτι του Ουκούζογλου πασά, διοικητού της Σινώπης. Την ώρα που περνούσε η Ελένη, ο πασάς την είδε απ' το παράθυρο. Η ωραιότητα της τράβηξε την ακόλαστη ψυχή του και σκέφθηκε να τη μολύνει. Διέταξε τότε και την έφεραν μπροστά του. Αφού έμαθε ποια ήταν, προσπάθησε πολλές φορές να τη βιάσει, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Διότι ένα αόρατο τείχος προστάτευε την Ελένη, που συνεχώς προσευχόταν.

Ο πασάς, αντί να δει το θαύμα, σκλήρυνε περισσότερο η ψυχή του και επειδή δεν μπορούσε να ικανοποιήσει τον σκοπό του, τη βασάνισε σκληρά και τελικά την αποκεφάλισε. Το Ιερό της λείψανο το έβαλαν σε ένα σάκο και το έριξαν στη θάλασσα,. Αντί όμως να βυθιστεί, το λείψανο της Αγίας επέπλεε και ένα ουράνιο φως το φώτιζε. Το σεπτό Λείψανο συνέχισε να επιπλέει, ώσπου έφτασε στην τοποθεσία Γάει, όπου λόγω του μεγάλου βάθους της θάλασσας τα νερά είναι μαύρα. Εκεί πλέον βυθίστηκε.

Μετά από αρκετές ημέρες, ένα ελληνικό πλοίο αγκυροβόλησε στην τοποθεσία Γάει. Ένα βράδυ, ο φύλακας του πλοίου παρατήρησε ότι από το πυθμένα της θάλασσας έβγαινε ένα φως και νόμισε ότι εκεί θα υπήρχε ένα μεγάλος θυσαυρός από χρυσό. Αμέσως ειδοποίησε τον καπετάνιο και δύτες ανείλκυσαν το σάκκο που όμως αντί χρυσού υπήρχε το τίμιο λείψανο της Αγίας. Ο καπετάνιος του πλοίου μετέφερε κρυφά την τιμία Κάρα της Αγίας στον ιερό Ναό της Παναγίας στην Σινώπη, το δε σεπτό σκηνώμα της το έβαλε σε ένα άλλο πλοίο, το οποίο έφευγε με Έλληνες για την Ρωσία. Στο σημείο της θάλασσας που βυθίστηκε το Ιερό Λείψανο, άρχισε να βγαίνει γλυκό νερό και από τότε η περιοχή αυτή ονομάστηκε «Αγιάσματα».

Διά της τιμίας Κάρας της Αγίας Παρθενομάρτυρος Ελένης γίνονταν πολλά θαύματα στην Σινώπη. Ιδιαίτερα, όσοι υπέφεραν από πονοκεφάλους, καλούσαν τον Ιερέα, ο οποίος έφερνε την αγία Κάρα, έψαλλε την Παράκληση, έκαμνε Αγιασμό και θεραπεύονταν ο πόνος.

Κατά την ανταλλαγή των πληθυσμών πριν από το 1924 μ.Χ., ο τότε πρόεδρος της Σινώπης Χρήστος Καφαρόπουλος, έφερε την Κάρα της Αγίας Ελένης στον Ιερό Ναό της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης στην Άνω Τούμπα Θεσσαλονίκης, όπου φυλάσσεται σήμερα ευωδιάζουσα και θαυματουργούσα.